

Alena Vávrová se narodila ve Františkových Lázních na Chebsku. Po vykonání maturitní zkoušky na Střední všeobecně vzdělávací škole v Mariánských Lázních vystudovala na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze obor český jazyk - výtvarná výchova. V minulosti se uplatnila především jako profesionální kulturní pracovnice se zvláště výrazným vztahem k literatuře a výtvarnému umění. Dnes podniká ve sféře obchodní.

V uměleckém životě enklávy západočeských lázeňských měst patří Alena Vávrová k osobnostem z nejvýraznějších. Záhy po účasti v mladofrontovním sborníku *Klíčení* (1985) vydalo Západočeské nakladatelství v Plzni její knižní prvotinu **Druhotina** (1986). Značný ohlas měla další kniha básní **Nahatma** vydaná nakladatelstvím Československý spisovatel (1989); autorka za ni obdržela Cenu **Pražské imaginace** z Nadace **Bohumila Hrabala**. Ozvou na tento úspěch i na přátelství s B. Hrabalem je sbírka **Soukromá Hrabaliana** (1998).

Ocenil ji **Václav Havel, Josef Škvorecký a Zdena Salivarová**.

Zároveň Vávrová vydáv, jako jediná žena, knihu básní věnovanou vínu s předmluvou a koláží **Miroslava Horníčka - Modrý pierot aneb Poháry plné cherubínů**

Jestliže jsme zmínili svébytné postavení Aleny Vávrové v uměleckém životě západočeských lázní, o to méně nadneseným nám připadá název jiné básnické sbírky

Mé a Františkovy aneb Z jiného světa (1993).

Vávrové básnické stopy najdeme i ve sbornících *Milostné mosty* (1992) a *Krajina v nás* (1993), vydanými plzeňským Střediskem západočeských spisovatelů.

Oddíl básní **Carmina Burana**, který autorka publikovala v almanachu ADIEU 2000, je částí obsáhlejší (dosud) rukopisné sbírky **Poetické teroristické komando**.

Dále pak Vávrová vydala roztomilou bibliofilii, ručně šitou - **Marcikáj aneb Čajovou báseň**, kterou do své antologie o čaji **PIJU ČAJ**, převzal básník **Ludvík Kundera**. Ihned byla rozebrána její pozoruhodná kniha pro rodiče s dětmi **Rodinné**

balení /all inclusiv.

Následovaly troje básnické miniatury, **Záložky**, které si 2x sama ilustrovala. Dále pak rozsáhlejší kniha **Sít' plná rybářů**, kniha plná smutku a desiluze . Po ní přichází Vávrová s knihou básní **Café Illusion** a **Žena nesmí maso tygra**,

- za posledně jemnovanou sbírku byla oceněna **MOBELOVO** cenou. Mnohé její verše byly přeloženy do různých evropských jazyků, dokonce do čínštiny a zněly i arabsky. Na vydání ve francouzštině čeká její sbírka veršů o víně **Modrý pierot**. Vávrová byla také oceněna cenou **PLŽe** /Plzeňský literární život. Její verše zněly v rozhlase, televizi a samozřejmě na prknech, které znamenají svět. Má zvláštní vztah k Brnu, které ji vždy více poskytovalo více prostoru a dokonce natočilo jakýsi její „GEN“ v řadě **Tvář**.

Alena Vávrová je členkou Obce spisovatelů. Vávrová byla označena „Jazzující básnířkou z konce světa“, kde doposud žije, pracuje a tvoří, vzdálená všem kulturním centrům.